

це, и усѣтило змийски-тѣ зѣби на раскайване-то да са впивать по-дълбоко въ рани-тѣ му.

Пламнало-то му въображение му показвало нощни скитници, кои-то дебали по покриви-тѣ, вѣтрена-та меляница двигали си заплашително рѣцѣ-тѣ, и единъ мъртвецъ, оставенъ въ праздна-та гробница, зель малко по-малко негови-тѣ чърти.

В'срѣдъ тая борба, чула ся ненадѣйно отъ кула-та музика-та за нова година, като далечно черковно пѣние. Той дошълъ въ умиление — поглѣдалъ около хоризонта и далечъ надъ земя-та, и помислилъ приятели-тѣ на младостъ-та си, кои-то сега, по-честити и по-добри отъ него, били учители на свѣта, бащи на честити дѣца и благословени мъжие, и рекълъ: О! и азъ можяхъ като васъ тая първа нощъ безъ сълзи да прѣкарамъ, ако желаяхъ. — Ахъ, и азъ можяхъ да бѣда честитъ, мили родители, ако бѣхъ изпълнилъ молитви-тѣ и наставления-ба, кои-то ми давахте на нова година!“

Въ това трескаво напомване на млади-тѣ си години нему му са сторило като че са исправилъ мъртвецъ-тѣ съ негови-тѣ чърти въ гробница-та, като че са прѣобърналъ, спорѣдъ суевѣрие-то, че срѣщу Нова Година имало призраци да са явяватъ, на единъ младъ и зеленъ юнакъ, кой-то въ положение-то на хубавий Капитолский момъкъ вади си единъ трънъ и неговий по-прѣдишенъ цвѣтналъ образъ горчиво му са мѣрналъ прѣдъ очи-тѣ.

Той не можялъ вече да гледа — скрилъ си очи-тѣ — хиляди топли сълзи протекли въ снѣга, като че са бѣха турили да исчерпатъ извора си — и той плачешкомъ извикалъ пакъ полегка, безутѣшно и безчувствено: „Дойди на дирѣ младостъ, дойди на дирѣ!“

И тя дошла на дирѣ; зашто-то всичко това не било друго освѣнъ единъ страшенъ сънъ срѣщу нова-та година: — той билъ още младъ. Само негови-тѣ погрѣш-